

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Croesvs Et Codrvs. hoc est, Copiæ Et Inopiæ Damna vel
Lvcra, à bono iustoq[ue] Mundi Governatore Deo
Distribvta**

Stengel, Georg

Ingolstadij, 1648

§. 9. Miseram esse felicitatem, in possessione diuitiarum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52359](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-52359)

serui tota die circumcurstant, dominis suis ministrantes, & ne minimum quidem respirantes, sufficientem laborum & lassitudinum retributionem capiunt in dormiendo voluptatem. Et hoc Dei benignitate factum est, ut non auro & argento, sed labore & necessitate & omni disciplina emi valeant voluptates. Non sic diuites, sed stratis mollibus iacentes saepe totam noctem insomnem ducunt, & multa somniantes tamen non fruuntur voluptate. Cum ergo maiori cum voluptate pauper & comedat, & bibat, & dormiat, quare diuitia hac privata supra ipsam paupertatem prerogativam habebunt?

§. IX.

Miseram esse felicitatem, in possessione diuitiarum.

Boët. de
Consol.
Philos.
l. 3. prof.
8.

Chrysofomo addatur Boëtius, qui ita de opulentia philosophatur, *Diuitia quantae implicitae sint malis, brevissimè monstrabo. Quid enim? pecuniamne congregare conaberis? Sed eripies habenti. Dignitatibus fulgere velis? donanti supplicabis: & qui praere ceteros honore cupis, poscendi humilitate vilesces. Potentiàmne desideras? subiectorum insidijs obnoxium periculis subiacebis. Gloriam petis? sed per aspera quaque distractus, securus esse desistis. Voluptuariam vitam degas? sed quis non spernat,*
atque

atque abiciat vilissima fragilissimaq; rei corporis seruitium? præsertim cum illud crucem potius soleat afferre, quàm voluptatem? ut D. Chrysostomus paulò priùs ostendit, hoc ipso pauperum conditionē præferens, quia illis omnia, quæ voluptatem afferunt, accidunt iucundiora. Immò & saniora. Ita enim ille: *Diuitibus in sua iucunditate multa irruunt agritudines: pauperes autem à medicorum manibus immunes sunt. Si verò nonnumquam in imbecillitatem incidant, breui seipsos instaurant, mollitie omni liberi, & corpora habentes robusta. Magna quidem possessio paupertas sapienter ipsam ferentibus, thesaurus, qui nequit auferri, inculpabilis possessio, diuersorium ab insidijs tutum, & fons purissima sanitatis. Amat igitur Deus illum, cui hanc possessionem tribuit, & hunc thesaurum largitur, & istum fontem sanitatis. At nequeunt vnà consistere copia & inopia? copia autem pecuniarum bonum quoddam est? Ego verò nego illud esse bonū, inquit Boëtius, quod noceat habenti. Num id mentior? minime iniquies. Atqui diuitie possidentibus persæpe nocuerunt, cum pessimus quisq; aris alieni magis auidus, quidquid vsquam auri gemmarumq; est, se solum, qui habet, dignissimum putat. Tunc*

S. Chryf.
hom. 2.
ad pop.

Boët. de
Contol.
Phil. 1. 2.
prola. 50

E igitur

igitur, qui nunc contum gladiumq̄, sollicitus per-
timefcis, si vitæ huius callem vacuus viator in-
trasses, coram latrone securus cantares. O præ-
clara opum mortalium beatitudo, quam cum
adeptus fueris, securus esse desijisti! Ac ne Chri-
stianos duntaxat ita iudicare existimes,
etiam

Iuven.
sat. 14.

*Sensit Alexander testa cùm vidit in illa
Magnum habitatorem, quanto felicior
hic, qui*

*Nil cuperet, quàm qui totum sibi posceret
orbem,*

Passurus gestis æquanda pericula rebus.

D. Anto-
nin. 2.
part.

Chron.
tit. 10.

c. 7. §. 2.
Bonfign.

Cacci-
guerra
lib. de tri-
bul. c. 4.

Nam esto, quietem, honorem, voluptatem,
omnia habeat, qui pecuniam habet, tamen
non habet securitatem. Et tantò grauius,
quantò securius periclitatur. Proficiscebatur
aliquando D. Ambrosius Romam. In
Hetruria diuertit ab homine admodum
copioso hospitio exceptus. Hic inter collo-
quendū cœpit iactare diuitias, prædicare
familiam, filios laudare, denique prospera
omnia commemorare, ac sanè præfidenter
dicere: Nihil sibi vmquam in omni vita sua
aduersum accidisse; læta omnia feliciaque
euenisse. Quid ibi D. Ambrosius? an hunc
censuit esse felicem? Nequaquã. Sed quàm
primùm

primùm audiuit ita gloriantem, abitionem parauit, hortatusq; est etiam comites suos, vt & ipsi discessum maturarent, fieri enim non posse, vt tanta rerum prosperarum affluentia exitum longè infelicissimum non sit habitura. Iussit ergo eos mox secum discedere, ne & illi vnà iræ Dei furorem experirentur. Vix pedem è tectis extulit, cùm hospes, & omnis familia, domusque tota repentino terræ hiatus absorpta est. I, voca tales felices, qui dum se inter felices felicissimos putant, inter miseros miserrimi sunt numerandi: quibus malum serò, sed simul venit.

§. X.

Diuitiarum amissio luctuosa.

Hucusque de acquisitione & possessione diuitiarum disputauimus, quæ si cum labore acquiruntur, cum sollicitudine possidentur, quantum dolorem dabunt, si amittantur? Amittuntur enim; quia *omnia bona mundi triplex interitus tollit: aut ex seipsis ueterascunt, aut luxu dominorum suorum consumuntur, aut ab extraneis dolo vel violentia, vel calumnia diripiuntur,* ait disertissimus Pater. *Caduca nimirum hæc,* ait Valerius, & *fragilia puerilibusq; consentanea strepundis*

S. Chryl.
in cap. 6.
Matth.

Valer.
Max. lib.
6. 9.

F 2

sunt